

1



แสงแดดสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง

แจ๊สยืนพิงหน้าต่างพลางใช้ฝ่ามือลูบลงไปบนมุมโต๊ะเขียนหนังสือที่ถูกทาเอาไว้ด้วยครั่ง ความกังวลผุดขึ้นมาฉับพลัน ขณะที่เธอลองสัมผัสสิ่งต่างๆ ที่ยังเหลือร่องรอยของการอยู่ร่วมกันมานาน ใจก็หวนคิดถึงเรื่องต่างๆ มากมายที่เคยทำที่นี่

น่าเสียดายที่ความจริงเธอต้องจากไปในปีไม่ช้านี้...

"เสียดายมากหรือไง"

ยูนกยูเลียนเก้อวีลแชร์มานั่งข้างๆ แจ๊สที่กำลังยืนเหม่อลอยอยู่ เธอหันมาส่งยิ้มให้อย่างเด็กขี้เล่น ซึ่งรอยยิ้มของเธอแทนคำตอบที่เขากถามได้เป็นอย่างดี

เรื่องที่เขาหนุ่มพุดถึงก็คือการแข่งขันฟุตบอลกระชับมิตรของนักเรียนระหว่างโรงเรียนเกาหลีกับโรงเรียนญี่ปุ่น ซึ่งครั้งนี้ทีมโรงเรียนเกาหลีตั้งใจเตรียมธงเชียร์สีแดงกันมาเต็มที หวังว่าจะชนะแน่ๆ แต่สุดท้ายเกมก็จบลงที่การเสมอกันจนได้

และครั้งนี้ก็เป็นการร่วมงานโรงเรียนครั้งสุดท้ายสำหรับแจ๊สแล้ว เพราะ

เธอกำลังจะหมดหน้าที่และเดินทางออกจากปรากเร็วๆ นี้
แคคิดมาถึงตรงนี้ แจ็สก็โต้แต่ทำหน้าที่คร่ำก่อนจะหันมาพูดกับยูนกยู
ด้วยความเสียดาย

"ไม่ใช่หรอก่อน ต้องขอร้องนายแล้วละ ถ้าฉันกลับไปแล้วฝากพวกเด็กๆ
ด้วยนะ มะรินนี่ก็จะเป็นชั่วโมงสุดท้ายของฉันแล้ว"

ยูนกยูพยักหน้าอย่างเข้าใจ ก่อนจะถามถึงความรู้สึกของแจ็สที่หน้าที่
หมดลง หญิงสาวลึกลับเผลอครุ่นหนึ่งก่อนจะตอบ

"อืม จะพูดยังไงดีล่ะ มันก็เหมือนเอาเหล็กตัดฟันออกจากปากละมั้ง
มันก็คงทั้งโล่งทั้งเจ็บนั่นแหละ ตอนมันมาเกี่ยวอยู่ในปากก็อึดอัด พอเอาออก
แล้วฟันก็ตรงสวยใช้มัยยะ เพราะฉะนั้นนักการทูตยูนแจ็สก็ควรจะถูกขัดเกลา
ให้ดูดีขึ้นบ้างจริงมัย"

"วิธีที่เปลี่ยนคนอย่างเธอได้มีชายที่ไหน ฉันจะไปหาซื้อบ้าง"

ทั้งสองสบตากันแล้วหัวเราะออกมาอย่างรู้ใจ เพราะอยู่ด้วยกันตั้งแต่เด็ก
แม้ไม่ได้พูดออกมาตรงๆ ก็สามารถเข้าใจถึงจิตใจลึกๆ ของกันและกันได้

ระหว่างที่แสงแดดโปร่งใสกำลังสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างก็มีเสียง
โทรศัพท์ดังขึ้น

แจ็สที่กทายเป็นภาษาเช็กอย่างคล่องแคล่ว เธอยิ้มและพูดด้วยน้ำเสียง
สดใสทันทีเมื่อได้ยินเสียงของคนที่อยู่ปลายสาย จองฮัน พ่อของเธอนั่นเอง
(หนูแข็งแรงเกินไปด้วยซ้ำ พ่อละคะ ยุงมากมัย)
(ยุงดี คนที่พ่อต้องเกี่ยวพันด้วยมีตั้งกี่คน แล้วไอ้หนูของพ่อไม่มีอะไร
เป็นพิเศษเลยรี)

(ใครมาได้ยินเข้าก็นึกว่าหนูเป็นลูกชายหรอคะ)

(เมื่อเข้าพ่อส่งตัวเครื่องบินไปแล้วนะ แล้วจะกลับมาเมื่อไหร่ละ)

(หนูส่งมอบงานเกือบจะเสร็จแล้วละคะ แล้วหนูจะบินไปนะคะ)

(แค่นี้ก่อนนะ หัวหน้าเลขาฯ มาตามให้พ่อไปมอบรางวัลแล้ว)

(อ้อ รางวัลจากประธานาธิบดี คราวนี้ใครได้บ้างละคะ)

จองฮัน ประธานาธิบดีของเกาหลีเป็นคนหนึ่งที่มักจะยอมอ่อนน้อมให้กับ

เสียงหัวเราะสดใสของลูกสาวคนนี้เสมอ พอนึกถึงแจ๊สที่โตขึ้นมาอย่างแข็งแรง คล่องแคล่ว และใจดีแม้จะไม่มีแม่ เขาก็รู้สึกอบอุ่นในหัวใจขึ้นมา

ที่ห้องจัดงาน พิธีมอบรางวัลกำลังดำเนินไปเหมือนเช่นทุกที

จองฮันกำลังทำหน้าที่มอบรางวัลอย่างปกติ พลันสายตาก็เหลือบเห็น ชายหนุ่มที่เพิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าแล้วถึงกับหยุดชะงัก มือที่ถูกพันด้วยผ้าพันแผล กับพลาสติกที่ติดบนใบหน้าทำให้เขานิ่งอึ้งด้วยความตื่นเต้นแถมตกใจ ก่อนจะพูดพลางยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

"หน้าตาเป็นชะแบบนี้แล้วผู้หญิงที่ไหนเค้าจะเอา"

"ไม่มีปัญหาครับ แฟนผมเป็นคนเกาหลี"

จองฮันอดยิ้มออกมาไม่ได้ เขซังฮยอน เด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าของเขา คนนี้เป็นคนที่ใช้ได้ทีเดียวในความคิดของเขา

ข้างๆ ซังฮยอนมีชายหนุ่มอีกคนยืนรอรับรางวัลอยู่ เขาคนนี้มีบุคลิกที่แตกต่างกับซังฮยอนอย่างเห็นได้ชัด

นอกจากรูปลักษณ์ภายนอกที่ดูสะอาดสะอ้านและหน้าตาที่หล่อเหลา เอาการแล้ว สายตาของชายหนุ่มคนนี้ยังเปี่ยมไปด้วยความทะเยอทะยานชนิดที่สามารถเดินหน้าชนทุกสิ่งได้อย่างไม่หวั่นไหวอีกด้วย ซึ่งสายตาคู่นั้นนี่เองที่ทำให้จองฮันรู้สึกว่าคุณคนหนุ่มคนนี้ต้องไม่ธรรมดา

"อืม...ประวัติโดดเด่น เห็นว่าผ่านการสอบบริหารงานด้านกฎหมายและความยุติธรรมมาแล้วด้วย นี่จะไปรับหน้าที่ที่กระทรวงต่างประเทศใช่ไหม"

"ครับ พอดีคนรักของผมเป็นนักการทูตนะครับ ผมเลยอยากจะทำหน้าที่นี้นะ"

จองฮันมองป้ายชื่อที่ติดอยู่ตรงหน้าอกของชายหนุ่มอีกครั้งให้แน่ใจ 'จียองอู'

อืม...มีชายหนุ่มท่าทางใช้ได้เพิ่มอีกคนแล้วสินะ

เสียงอื้ออึงดังขึ้นในงานเลี้ยงฉลองภายในสถานีดารวจ ทั้งไก่ทอด พิซซ่า เครื่องดื่ม และอาหารอีกหลายชนิดถูกจัดวางเรียงไว้บนโต๊ะ ทัลโหยหิบขวิด

แซมเปญมาถือไว้แล้วเขย่าแรงๆ ก่อนจะแก้มเปิดใส่หน้าซังฮยอน

"นี่! ให้มันน้อยๆ น้อย เดียวก็เปื้อนใบประกาศฉันหมดหรอก"

"โอ้ ก็ที่ผ่านมาก็ไม่มีใครเคยได้รับใบประกาศเลยนี่หว่า"

เสียงโวยวายของสองเพื่อนที่เรียกเสียงหัวเราะดังสนั่นจากบรรดาเหล่าเพื่อนตำรวจที่มาร่วมงานปาร์ตี้แสดงความยินดี ทุกคนที่มาในวันนี้ล้วนยินดีกับซังฮยอนจากใจจริงทั้งสิ้น เพราะทุกคนรู้ว่าที่ผ่านมามาซังฮยอนตั้งใจทำงานของตัวเองและปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ขนาดไหน

ทลโฮยิบโทรศัพท์มือถือออกมาครอบงำให้ซังฮยอนโทรหาฮเยจู แคได้ยินชื่อของเธอก็ทำให้หัวใจซังฮยอนเต้นรัวแล้ว เขาก็แก้มทำเป็นทนฟังคำเข้าชื่อของเพื่อนไมไหว รับเอาโทรศัพท์มากดปุ่มแล้วรอฟังสัญญาณเสียงรอสาย

(ขอรายงานตัวครับ! วันที่ 24 เดือนพฤษภาคม ปี 2005 ผมนายตำรวจเซซังฮยอนได้รับรางวัลที่นำภาคภูมิใจจากประธานาธิบดี ด้วยความซื่อสัตย์! ฮัลโหล คังฮเยจู ฮัลโหล ฟังอยู่หรือเปล่า!)

(ยินดีด้วย...)

อาจจะเป็นเพราะโทรทางไกลก็ได้ เสียงของฮเยจูที่อยู่อีกฟากของโทรศัพท์เลยฟังดูอ่อนระโหยโรยแรงนัก

อยู่ต่างบ้านต่างเมืองอย่างนั้นคงไม่ได้ไปเจิบปวยหรือกนะ ซังฮยอนเกิดเป็นห่วงขึ้นมา

(พี คือฉัน...)

(ตอนนี้ได้ยินแล้ว ยัยเด็กดี้อ อีกสามอาทิตย์จะกลับมาแล้วใช่ไหม ฉันคิดถึงเธอจะตายอยู่แล้วจริงๆ นะ)

เมื่อสามปีก่อน ซังฮยอนกู้เงินจากธนาคารให้ฮเยจูได้บินไปปรากเพื่อทำความฝันที่อยากจะเป็นนักเปียโนให้เป็นจริง

ในคำพูดหยอกล้อของเขาแฝงไปด้วยความคิดถึงอย่างลึกซึ้งซึ่งจริงจัง ซังฮยอนใจเต้นรอกคำตอบจากฮเยจูด้วยความหวังที่จะได้ยินคำว่า 'ฉันก็คิดถึงเหมือนกัน'

(ไม่ไปหรอก ฉันไม่ไป พี...ฉันไม่กลับไปหรอก ทั้งเกาหลี...และพีด้วย)

(ฮเยจู...)

(อย่าตามหาฉันเลยนะ ลืมฉันซะเถอะ ถ้าคิดซะว่าฉันตายแล้วได้จะยิ่ง
ขอบคุณ...รักษาตัวด้วย)

ทุกคนพากันมองด้วยความสงสัยที่อยู่ๆ สีหน้าของซังฮยอนดูน่ากลัว
ขึ้นมาทั้งๆ ที่เพิ่งจะยิ้มจนหน้าบานเมื่อครู่

ไม่นานมือของเขาก็ร่วงลงมาอยู่ข้างตัวอย่างอ่อนแรง เสียงสัญญาณ
โทรศัพท์ที่ถูกตัดสายไปยังดังยาวต่อเนื่อง ก่อนที่โทรศัพท์จะร่วงลงพื้น

ฮยอนนั่งอย่างไร้เรี่ยวแรงอยู่ที่ม้านั่งบริเวณจัตุรัสเซนต์แวนเซสตีส์ เดินผม
สีดำสนิทยาวสยายระชูดสีขาว รอบตัวเธอเต็มไปด้วยบรรดาหนุ่มสาวชาวปรากฏ
ในชุดหรูหราสีฉูดฉาดที่กำลังทำการแสดงกันอยู่ ในมือของพวกเขาถือตุ๊กตา
เอาไว้คนละตัว

เสียงของซังฮยอนตะโกนเรียกชื่อเธอดังออกมาจากโทรศัพท์ที่ร่วงอยู่
ข้างๆ ปลายนิ้วของฮยอนสั่นไหว น้ำตาไหลรินลงมาโดยปราศจากเสียงสะอื้น

เธอค่อยๆ ยกมือขึ้นกุมท้อง รวากับรู้สึกได้ถึงการเดินทางของหัวใจเด็กใน
ท้องที่โตขึ้นทุกวัน

ตอนที่รู้ว่าท้อง ฮยอนก็รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างได้จบสิ้นแล้ว ตอนนั้นถ้าเธอ
ยอมให้มันจบไปก็คงจะดี...

ฮยอนกำลังร้องไห้เสียบๆ ลมหายใจที่กระชั้นเหมือนเสียงลมวางเปล่าที่
ผ่านออกมาจากก๊อกน้ำอันเหือดแห้ง

เธอรู้ว่าซังฮยอนให้ความสำคัญกับตัวเองเพียงใด และก็เป็นเธอเอง
นี่แหละที่ทำให้ลายความสุขในอนาคตที่เขาวาดฝันเอาไว้

ฮยอนเฝ้าริมฝีปากแน่น ความรู้สึกในตอนนี้อยู่ที่ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนแก้วที่
แตกเป็นเสี่ยงๆ และเธอก็กำลังเดินไปบนเศษแก้วที่แตกนั้นด้วยเท้าเปล่า...

มันเจ็บปวดและทุกข์ทรมานเสียเหลือเกิน

มือของหญิงสาวกำแน่นขึ้น น้ำตาหยดลงบนแหวนที่สวมอยู่บนนิ้ว
แหวนหนึ่งแหวนส่องแสงเป็นประกายขึ้นมาชวนให้หวนคิดไปถึงวันเก่าๆ

ภายในห้องเรียนโรงเรียนอนุบาลอันกว้างเปล่า แสงแดดอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิกำลังสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง

ฮเยจูนั่งอยู่หน้าเปียโน นิ้วสัมผัสคีบอร์ดและเริ่มบรรเลงเพลง เสียงเพลงดังก้องไปทั่วห้อง แต่ทว่าอยู่ๆ แป้นคีบอร์ดแป้นหนึ่งกลับไม่มีเสียง

เสียงเพลงหยุดลงเพียงเท่านั้น ฮเยจูเปิดดูข้างในเปียโนเพื่อเช็คความผิดปกติ ขณะที่จ้องไปที่สายเปียโน สายตาของเธอก็ไปพบกับสิ่งหนึ่งที่สะท้อนแสงเป็นประกายเข้า

มันคือแหวน!!

ฮเยจูหยิบขึ้นมาดูด้วยความสงสัย ทันใดนั้นช่อดอกไม้ช่อหนึ่งก็ถูกยื่นมาจากข้างหลัง พอหันไปมองก็พบซังฮยอนกำลังส่งยิ้มให้อย่างสดใส

"คุณมีสิทธิ์ที่จะไม่พูดและเลือกทนาย คำให้การทั้งหมดสามารถใช้ตัดสินในศาลได้ แต่ผมขอถามเพียงข้อเดียวเท่านั้น จะสาบานได้หรือไม่ว่าจะไม่ถอดแหวนวงนี้ออกไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตาม"

ฮเยจูไม่รู้จะทำอย่างไรกับความทรงจำที่ยังคงอัดแน่นอยู่ในอก

ตอนนี้ความทรงจำที่ดังมามากมายทั้งหมดนั้นทำให้เธอเจ็บปวดเหลือเกิน ซังฮยอนก็คงจะเป็นเช่นเดียวกัน

ฮเยจูถอดแหวนที่สวมอยู่ที่นิ้วออก ตอนนี้เธอคิดเพียงอย่างเดียวว่าจะต้องไปในที่ที่ซังฮยอนไม่สามารถหาเธอพบ เพราะเขาไม่ใช่คนที่จะปล่อยให้เรื่องจบแบบนี้แน่ๆ

หญิงสาวรีบเช็ดน้ำตาแล้วลุกขึ้นไปจากที่นั่นทันที

หลังจากเลิกงาน แจฮีก็ตรงดิ่งกลับบ้าน เธอถอดชุดที่สวมอยู่แล้วเปิดตู้เสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนชุดใหม่ แต่มือที่กำลังจะหยิบเสื้อผ้าก็หยุดชะงัก ก่อนจะค่อยๆ ลูบไปบนเสื้อที่เช็ดสีเทาลายปรกตัวหนึ่งที่แขวนอยู่ ความเศร้าค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าหญิงสาว

พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นรูปถ่ายจากกล้องโพลารอยด์ที่วางไว้บนหลังตู้

ห้าปีแล้วสินะ...วันนี้ได้โปรดช่วยทำให้ได้ยินเสียงของคนคนนั้นที่เรียกชื่อ

ฉันด้วยเถอะ

หญิงสาวยิ้มให้ตัวเองอย่างขมขื่นก่อนจะสวมเชิ้ตที่ถืออยู่ในมือแล้วเดินไปหยิบเบียร์จากในตู้เย็น

เพื่อการสัมภาษณ์วันพรุ่งนี้ เธอจำเป็นจะต้องปรับอารมณ์ให้ผ่อนคลายลง แจ๊สขึ้นไปนั่งดื่มเบียร์บนขอบหน้าต่าง สายตามองไปยังหลังคาสีแดง สลับส้มที่อยู่เบื้องล่าง วิวยามคำคืบและหลังคาสีแดงที่ซ้อนกันภายใต้ดวงดาว ทำให้เธอรู้สึกเพลิดเพลินขึ้นมาได้

และตอนนั้นเองก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

แจ๊สรีบลุกไปเปิดประตู แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่าคนที่อยู่เบื้องหน้าคือสาวสวยชาวเกาหลีคนหนึ่ง ซึ่งเธอบอกกับแจ๊สว่าเห็นโฆษณาบ้านที่ลงประกาศไว้

เพราะใบหน้าของหญิงสาวที่เล่าว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในสภาพที่จำเป็นจะต้องรีบย้ายบ้านนั้นชาวซีดีไร้สีเลือด ทำให้ความสงสารและความเห็นใจที่มีต่อคนแปลกหน้าที่เพิ่งเคยพบกันเป็นครั้งแรกบังเกิดขึ้นในหัวใจ แจ๊สจึงลองคำนวณวันที่เธอจะเดินทาง ซึ่งรวมๆ แล้วก็เหลืออีกประมาณสิบวัน

"จะย้ายมาเลยก็ได้ค่ะ ถ้าไม่รังเกียจที่จะต้องอยู่ร่วมกับผู้หญิงที่ทำอะไรไม่เป็นนอกจากต็อกโบกก็* ลักสิบวัน"

"ฉันชอบต็อกโบกก็ค่ะ..."

ทันทีที่ได้ยินคำตอบจากแจ๊ส สีหน้าของหญิงสาวก็สดใสขึ้น

ภายในปราสาทอันงดงามเหมือนภาพวาดในโปสการ์ดกังวานด้วยเสียงดนตรีประเภทเครื่องสายที่ถูกรรเลงอย่างนุ่มนวลรื่นหู

วันนี้เป็นงานเลี้ยงของบรรดาเหล่านักการทูตที่กำลังถือแก้วไวน์ยืนรวมกันเป็นกลุ่มๆ ในงานมีนักข่าวและช่างภาพที่มาร่วมงานคับคั่ง เสียงพูดคุยอื้ออึงผสมกับเสียงกดชัตเตอร์ดังแข็งแซ้ไปทั่วงาน

แจ๊สสวมชุดราตรีสวยงามนั่งอยู่ด้านหนึ่งของงานเลี้ยง เธอกำลังถูกรุมล้อมด้วยนักข่าว

* ต็อกโบกก็คือการนำดอกไม้มามัด ต็อก คือขนมชนิดหนึ่งทำจากแป้ง นำมาใช้ประกอบอาหารได้

"ทราบมาว่าจะเดินทางออกจากปรากเร็วๆ นี้ ในฐานะทูตและลูกสาวประธานาธิบดีของเกาหลี คุณมีมุมมองอย่างไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเช็กกับเกาหลีในอนาคตคะ"

"ตอนนี้ระหว่างสองประเทศก็เปรียบเหมือนคู่รักที่รักกันมานาน มีบ้างที่ทะเลาะกัน มีบ้างที่ทำให้เสียใจ แต่ว่าถ้าความเชื่อมั่นในกันและกันยังคงอยู่ ก็ย่อมจะกลายเป็นคู่รักที่งดงามได้คะ"

แจฮีตอบโดยใช้การเปรียบเทียบและความสามารถทางภาษาเช็กที่คล่องแคล่วจนนักข่าวพากันทึ่ง ก่อนที่จะแย่งกันถามต่อ

"สงสัยจังค่ะว่า ปรากจะกลายเป็นเมืองแบบใดในความทรงจำของคุณ"

"บ่อยครั้งที่ฉันไปที่กำแพงแห่งความปรารถนา ที่นั่นมีความปรารถนาของฉันอยู่ด้วย และถ้าความปรารถนานั้นเป็นจริงได้มันก็น่าอัศจรรย์นะคะ ปรากเป็นเหมือนเมืองแห่งเวทมนตร์สำหรับฉันคะ"

"อีกไม่กี่วันก็จะมีพิธีเปิดงานการแข่งขันวิ่งมาราธอนระยะสั้นซึ่งจัดโดยเจ้าหน้าที่ประจำสถานทูตแต่ละประเทศที่ประจำอยู่ในสาธารณรัฐเช็กแล้ว ไม่คิดจะไปเข้าร่วมด้วยหรือคะ"

"ผู้ชายหล่อๆ มากันเยอะหรือเปล่านั้น"

การพูดติดตลกของหญิงสาวทำให้พวกนักข่าวหัวเราะไปตามๆ กัน

"นั่นแสดงว่าคุณยังไม่มีแฟน ไม่เคยรับเดทจากหนุ่มๆ ชาวเช็กบ้างหรือคะ"

"เคยสองครั้งคะ แต่พอรู้ว่าฉันเป็นลูกสาวประธานาธิบดีที่นั่นแหละ ถึงกับเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์หนีไปเลยละคะ"

ทุกคนที่ล้อมรอบแจฮีอยู่ต่างพากันหัวเราะร่วนขึ้นมาอีกครั้ง

แม่น้ำวัลตาวาสีโคบอลต์เป็นประกายไหลเข้าสู่กรุงปราก
รดกันหูลงผ่านตึกรามบ้านช่องสไตล์บาโรคที่สร้างขึ้นล้อมรอบจัตุรัส
เพียงไม่นานก็หยุดที่ศาลากลางจังหวัด

ปีเตอร์รีบลงมาเปิดประตูให้แจฮีที่อยู่ในชุดราตรีสีเหลืองสวยงาม เธอกำลังก้าวลงมาจากรถ พร้อมกับยกมือขึ้นคล้องแขนแข็งแรงของเขาเอาไว้

เขาเป็นเพื่อนคนแรกของเธอตั้งแต่มาอยู่ที่เช็ก

แจซี่ได้แต่ถอนหายใจออกมา ไม่นึกเลยว่าการให้สัมภาษณ์ครั้งสุดท้ายก่อนกลับประเทศจะเกิดเรื่องเหลวไหลไร้สาระแบบนั้นได้ ก็เธอต้องไปเข้าร่วมการวิ่งมาราธอนที่ต้องมีคู่ไปด้วยนะสิ

แต่จะโทษว่าเป็นความผิดของใครไม่ได้ ก็ตอนที่ญูคียัวโมโหว่าเธอเป็นนักการทูตได้เพราะบารมีของพ่อที่เป็นถึงประธานาธิบดี คนที่ทนไม่ได้ก็คือตัวเธอเอง

ยังก็ทำตามตอนนี้เธอต้องทำตัวให้สนุกกับของขวัญชิ้นสุดท้ายของปีเตอร์แก๊ง!

เสียงใสๆ ดังขึ้นเมื่อแก้วไวน์กระทบกัน

ไวน์เช็กเป็นไวน์ที่มีรสหวานติดปลายลิ้นและอ่อนนุ่มยามไหลผ่านลำคอ แจซี่กะพริบตาบ๊ิงๆ อย่างถูกใจในรสชาติ แต่อยู่ๆ ก็รู้สึกถึงสายตาคู่หนึ่งโดยบังเอิญ เธอจึงมองออกไปข้างนอกหน้าต่าง

ชายหนุ่มชาวเอเชียท่าทางเหนื่อยล้ากำลังหันหน้ามาทางเธอ แจซี่ไม่รู้ตัวเองเหมือนกันว่าทำไมสายตาเธอต้องคอยเฝ้ามองไปที่ผู้ชายคนนั้นบ่อยๆ

และตอนนั้นเอง อยู่ๆ ปีเตอร์ก็ยื่นเงินปีกหนึ่งให้อย่างไม่คาดคิด

แจซี่ตกใจรีบถามว่ามันคือเงินอะไร เขาจึงบอกว่าเป็นเงินที่พนันกับพวกนักข่าวตอนสัมภาษณ์ถึงการเข้าร่วมแข่งวิ่งมาราธอนของเธอ ว่าสุดท้ายแล้วเธอจะตกลงหรือปฏิเสธ

ได้ฟังแค่นั้นแจซี่ก็ยิ้มออกมาอย่างเด็กขี้เล่น เอื้อมมือไปหยิบเงินปีกใหญ่ที่ตั้งท่าเตรียมจะจุมให้ชื่นใจ แต่ก็ถูกขัดด้วยเสียงเอะอะโวยวายดังมาจากข้างนอกหน้าต่างเสียก่อน

ชายคนเมื่อกี้กำลังจุมกระซอกมือของสาวเช็กแปลกหน้าอยู่...

นี่มันเรื่องอะไรกัน

แม้จะงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เพราะอาชีพนักการทูตที่ฝังอยู่ในสายเลือดจึงทำให้แจซี่ต้องเดินออกไปช่วยเหลือทันที

"นี่คุณ ถ้าเข้าใจที่ผมพูดก็แปลให้ผู้หญิงคนนี้ฟังทีสิ"

แจซี่รู้สึกหมั่นไส้ในความไร้มารยาทของชายแปลกหน้าคนนี้ขึ้นมาตึงๆ

ที่อยู่ๆ ก็มาออกคำสั่งกับเธอโดยไม่อธิบายถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังก่อน
แม้แต่หน่อย

"ปละ...แปลให้ฟังนั่นหรือ"

"ใช่ ถามสิว่าเธอเป็นโจรล้วงกระเป๋าใช่ไหม"

แจ็ซี่จ้องชายตรงหน้าที่อยู่ๆ ก็ให้ถามเรื่องบ้าๆ รวากับจะสอบสวน
แบบนั้น แต่สุดท้ายก็ต้องยอมเป็นล่ามจำเป็นให้เขา

"คะ เอ่อ...คุณเป็นโจรล้วงกระเป๋าหรือเปล่าคะ"

หญิงชาวเช็กพอได้ยินคำว่าโจรล้วงกระเป๋าก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พอ
ได้พูดคุยกัน เธอก็อ้างว่าซังฮยอนเป็นฝ่ายขอซื้อเธอแล้วก็ให้กระเป๋าเงินมาเอง
แจ็ซี่จึงไปที่กระเป๋าเงินอย่างไม่ปักใจเชื่อนัก ซังฮยอนเองก็ยื่นหน้าหงิก
ด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะระเบิดคำพูดออกมาอีกรอบหลังจากฟังคำแปลจาก
แจ็ซี่

"นี่มันจะมากไปแล้วนะ มาใส่ความคนอื่นแบบนี้เนี่ยนะ เอ้า คุณก็แปล
ต่อสิ ไม่แปลหรือไง"

แจ็ซี่ขมวดคิ้ว อารมณ์เดือดเริ่มปะทุ แต่ก่อนที่จะได้ตอบกลับไป เธอก็
จัดการสำรวจใบกระเป๋าเจ้าปัญหานั้น ซึ่งก็พบแค่กระดาษยับยู่ยี่แผ่นหนึ่ง บัตรวีซ่า
และเงินสดไม่กี่สตางค์เท่านั้น

พอลองสำรวจอีกชั้นของกระเป๋า แจ็ซี่ก็พบบัตรประจำตัวใบหนึ่ง เธอ
กวาดสายตาอ่านข้อความในนั้นเพียงคร่าวๆ จึงได้รู้ว่าคนตรงหน้าคือนาย
ตำรวจเซซังฮยอน

แจ็ซี่หันมามองคนตรงหน้าอีกครั้ง ไม่น่าเชื่อว่าตัวจริงของชายหนุ่มที่
ใส่กางเกงขายาวสีก้ำก๊วยๆ กับเสื้อที่ขีดแขนยาวเก่าๆ ภายใต้อันเสื้อแจ็คเก็ตและ
รองเท้าผ้าใบโครมๆ คนนี้จะเป็นตำรวจ

ถึงหมอนี้จะพูดจาไร้มารยาทและดูน่ารังเกียจ แต่ยังไงก็ดูไม่เหมือน
ผู้ชายประเภทที่จะมาหลอกลวงกลางถนนแบบนี้แน่ๆ

ระหว่างกำลังเรียบเรียงความคิด อยู่ๆ ลมก็พัดจนกระดาษโน้ตเผยออกขึ้น
สายตาของแจ็ซี่เหลือบไปเห็นภาษาเช็กที่บ่งบอกที่อยู่กับข้อความที่โน้ตเอาไว้
'โรงเรียนของฮยเอजू'